

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120406940
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120406940.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janáčkovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu: Z. K. B., B. so sídlom W. 5, A., J.: XX XXX XXX, zast. T. R.,, so sídlom W. 5, A., J.: XX XXX XXX, proti žalovanej: Q. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. o zaplatenie 2.363,34 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 12. augusta 2021, č.k. 18Csp/27/2021-104, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. a v závislom výroku IV. o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanej **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 36,21 eur. Výrokom II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.257,03 eur, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 17,27 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.257,03 eur od 10.12.2019 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. zamietol žalobu vo zvyšnej časti. Výrokom IV. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 2.363,34 eur s príslušenstvom. Svoj nárok žalobca odôvodnil tým, že jeho právny predchodca uzatvoril so žalovanou zmluvu o úvere, pričom žalovaná porušila svoje povinnosti splácať úver riadne a včas, následkom čoho vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy a žalovaná dlžnú sumu nevrátila.

3. Žalobca na pojednávaní dňa 12.08.2021 zobral žalobu v časti úroku z omeškania vo výške 36,21 eur späť a konanie žiadal zastaviť. Súd prvej inštancie preto v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil.

4. Súd prvej inštancie po dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná.

5. Na prvom mieste sa súd zaoberal vecnou legitimitáciou strán sporu. Súd prvej inštancie skúmal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách v tom smere, či právny predchodca žalobcu mohol postúpiť na žalobcu pohľadávku. Dospel ku kladnému záveru, a preto konštatoval danosť aktívnej vecne legitímácie žalobcu na podanie žaloby.

6. Následne súd prvej inštancie preskúmal zmluvu a dôvodnosť nároku z nej vyplývajúceho. Konštatoval, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch („zákon o

spotrebiteľských úveroch“) pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere stanovuje podstatné náležitosti, ktoré táto musí obsahovať. Preto súd prvej inštancie skúmal, či zmluva tieto náležitosti obsahuje. Dospel k záveru, že zmluva neobsahuje všetky povinne vyžadované náležitosti.

7. Zmluva predovšetkým neobsahuje údaj o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť [§ 9 ods. 2 písm. c) zákona]. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti argumentoval poukazom na zmluvu s tým, že tam je veriteľ označený, ako aj na Európske štandardné informácie, kde je uvedený orgán dozoru, súd prvej inštancie sa s týmto názorom nestotožnil. Zákon o spotrebiteľských úveroch totiž podľa súdu prvej inštancie stanovuje v § 9 ods. 2 písm. b) povinnosť označenia veriteľa a následne v písm. c) toho istého paragrafu vyžaduje uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Je preto nevyhnutné v záujme naplnenia litery zákona, aby zmluva obsahovala obidva tieto údaje, aj keď sú adresy totožné. Ak jeden z nich v zmluve absentuje, nemožno mať za to, že práve údaj nachádzajúci sa v zmluve nahrádza aj ten, ktorý v nej absentuje. Čo sa týka Európskych štandardných informácií a označenia orgánu dozoru, k tomu súd prvej inštancie dodal, že orgán dozoru nemusí byť a zvyčajne ani nie je tým orgánom, kde spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu. Navyše adresa tohto orgánu je odlišná od adresy veriteľa, na ktorú žalobcu poukazoval, a tým táto rozdielnosť môže pôsobiť neistotu spotrebiteľa ohľadne osoby, ako aj adresy, u koho a kde môže spotrebiteľ reklamáciu uplatniť.

8. Okrem toho zmluva podľa súdu prvej inštancie neobsahuje správne uvedenie celkovej čiastky úveru, keď veriteľ uviedol v zmluve sumu 3.489,99 eur. Pri jednoduchom vynásobení mesačnej splátky a počtu splátok však súd prvej inštancie dospel k sume 3.491,88 eur. Jedná sa síce len o minimálny rozdiel, avšak už aj ten spôsobuje, že spotrebiteľ je nepravdivo informovaný o celkovej čiastke úveru. Žalobca sa v tejto súvislosti bránil poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach. Súd prvej inštancie uviedol, že toto rozhodnutie zaväzuje vždy len konkrétne strany toho ktorého sporu a nie je záväzná pre iné obdobné spory, nakoľko jeho záver nemá charakter ustálenej judikatúry. Ak žalobca ďalej poukazoval na bod 5.17 všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého posledná splátka je vo výške zostatku pohľadávky banky, súd prvej inštancie zastával názor, že pre správne posúdenie celkovej sumy úveru na začiatku úverového vzťahu (celková čiastka úveru sa totiž uvádza v zmluve pri jej uzatváraní) nie je poukaz na uvedené ustanovenie všeobecných obchodných podmienok príliehavý. Podľa súdu prvej inštancie by nebolo možné na začiatku úverového vzťahu vôbec určiť celkovú čiastku úveru, nakoľko v tom čase ešte žiadna zo zmluvných strán nevie predpokladať výšku poslednej splátky.

9. Vzhľadom na absenciu týchto povinne vyžadovaných náležitostí súd prvej inštancie úver posúdil v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 2.200 eur a tá ho splatila len v časti 942,97 eur. Súd prvej inštancie preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi rozdiel týchto súm vo výške 1.257,03 eur, ktorý predstavuje zvyšok poskytnutého a nesplateného úveru, a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. Keďže žalovaná nesplnila svoj záväzok včas a riadne, dostala sa do omeškania, v dôsledku čoho vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania, ktorý mu súd prvej inštancie priznal vo vyčíslenej výške v sume 17,27 eur, ktorá suma predstavuje úrok z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1.257,03 eur za obdobie od 13.08.2019 (deň nasledujúci po vyhlásení mimoriadnej splatnosti) do 03.12.2019 (deň uvedený žalobcom, ku ktorému bola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu pripravená k postúpeniu), a ďalej vo výške 5 % ročne zo sumy 1.257,03 eur od 10.12.2019 (deň nasledujúci po postúpení pohľadávky) do zaplatenia a vo zvyšku uplatnený nárok na úrok z omeškania ako nedôvodný zamietol.

11. Náhradu trov konania súd prvej inštancie nepriznal žiadnej zo sporových strán, lebo obe strany mali úspech približne rovnaký.

12. V zákonnej lehote sa proti zamietavému výroku a závislému výroku o náhrade trov konania (výroky III. a IV.) tohto rozsudku odvolal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

13. Žalobca sa nestotožnil so súdom prvej inštancie, že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko obsahuje nesprávny údaj o celkovej

čiasťke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa žalobcu je v zmluve tento údaj uvedený správne. V zmysle čl. 5.17. obchodných podmienok je posledná splátka tvorená zostatkom Pohľadávky Banky. Žalovaný tak pri riadnom a včasnom splácaní úveru v zmysle dojednaných splátok podľa zmluvy bol povinný uhradiť postupcovi titulom poskytnutého úveru sumu v celkovej výške 3.489,99 eur, nakoľko posledná splátka úveru bola v súlade s čl. 5.17. Obchodných podmienok vo výške 39,68 eur (83 x 41,57 eur + 39,68 eur = 3.489,99 eur). Preto súd prvej inštancie vec podľa presvedčenia žalobcu nesprávne právne posúdil a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

14. Žalobca uviedol, že závery súdu prvej inštancie ohľadom celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom sú podľa jeho názoru aj v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.02.2020, sp. zn. 3Co/232/2019.

15. Cieľom § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch je podľa žalobcu poskytnutie dostatočného množstva informácií spotrebiteľovi v rámci uzatváraných zmluvných vzťahov s dodávateľom týkajúcich sa podmienok úveru, nákladov a záväzkov, ktoré z neho vyplývajú. Spotrebiteľ (žalovaný) bol v zmysle požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch zrozumiteľne informovaný o celkovej čiastke spojenej s úverom, pričom tento údaj bol postupcom uvedený v súlade so zákonom.

16. Ak by sa aj súd prvej inštancie nestotožnil so skutočnosťou, že posledná splátka úveru mala byť vo výške zostatku pohľadávky, potom žalobca tvrdil, že je zrejmé, že úver mal byť splatený formou 84 splátok vo výške 41,57 eur (mesačná splátka úveru), a teda celková čiastka spojená s úverom by predstavovala sumu vo výške 3.491,88 eur (41,57 x 84 = 3.491,88 eur). Postupca uviedol v zmluve celkové náklady spotrebiteľa vo výške 3.489,99 eur - išlo by teda o absolútne zanedbateľný rozdiel (1,89 eur), ktorý je navyše v zmluve uvedený v prospech žalovaného, keďže postupca by v skutočnosti uviedol vyššie celkové náklady spojené s úverom, než by spotrebiteľ bol povinný zaplatiť. Žalovaný preto nemohol byť v žiadnom prípade postupcom uvedený do omylu v otázke výšky svojich záväzkov zo zmluvy a súd prvej inštancie svojím rozhodnutím neprímerane prísno sankcionuje veriteľa za situácie, kedy zmluva splnía náležitosti vyžadované zákonom.

17. Žalobca ďalej zastával názor, že zmluva obsahuje údaj vyžadovaný právnu úpravou [§9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch] nakoľko v návrhu na uzatvorenie zmluvy v čl. 12, je bez akýchkoľvek pochybností uvedená adresa, na ktorej mohol žalovaný uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a to v znení „B. B., P., oddelenie riadenia kvality a ombudsman, C. XX, XXX XX A.“.

18. Preto žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe v časti o zaplatenie 1.052,83 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 535,45 eur od 10.12.2019 do zaplatenia a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. K odvolaniu žalobcu sa písomne žalovaná nevyjadřila.

20. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku III. a v závislom výroku IV. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

21. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. napadnutý nebol, preto je v týchto častiach právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

22. Žalobca sa nestotožnil so súdom prvej inštancie v závere, že úver je bezúročný a bezpoplatkov. Tvrdil, že povinné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch - celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a adresa predávajúceho na reklamáciu alebo sťažnosť - sú v zmluve vyjadrené súladne so zákonom.

23. So záverom súdu prvej inštancie o bezúročnom a bezpoplatkovom úvere pre neuvedenie povinnej náležitosti (celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť) sa odvolací súd stotožňuje.

24. Celková čiastka, ktorá musí spotrebiteľ zaplatiť, je v zmluve uvedená nesprávne. V zmluve tejto údaj bol vyjadrený sumou 3.489,99 eur. Súčin výšky mesačnej splátky (41,57 eur) a počtu splátok (84) predstavuje však 3.491,88 eur. Správne zdôraznil súd prvej inštancie, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí byť vyjadrený už pri podpise zmluvy. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalobcu, ktorý odkazoval na bod 5.17 všeobecných obchodných podmienok, nakoľko v samotnej zmluve si zmluvné strane dojednali, že splácanie má byť rovnomerné, pričom i rozdielna výška poslednej splátky musí byť v zhode s celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. I preto nemožno akceptovať názor žalobcu, že posledná splátka mala byť vo výške zostatku pohľadávky banky.

25. Tiež sa odvolací súd nestotožňuje s presvedčením žalobcu, že v zmluve uvedená a skutočná celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje len zanedbateľný rozdiel (1,89 eur), ktorý je navyše uvedený v prospech žalovaného. Čo i len zanedbateľný rozdiel spôsobuje nesprávnosť uvedeného údaju [§ 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch]. Pre tvrdenie opaku niet zákonný podklad. Ani skutočnosť, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je v prospech spotrebiteľa, nepredstavuje podklad pre záver, že takto nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Iba jediný údaj, ak je nesprávne v zmluve uvedený a je v prospech spotrebiteľa, nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a tým je ročná percentuálna miera nákladov [čo priamo vyjadruje § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch]. Pre iné povinne vyžadované údaje preto fakt, že hoc sú vyjadrené nesprávne, ale v prospech spotrebiteľa, nemá žiadnu právnu relevanciu.

26. Iba nesprávne vyjadrená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru [§ 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch]. Pre úplnosť však odvolací súd podotýka, že adresa predávajúceho na reklamáciu alebo sťažnosť v tomto prípade nebola osobitne vyžadovaná, lebo nešlo o účelový úver, a preto neuvedenie adresy predávajúceho na reklamáciu alebo sťažnosť by nespôsovoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (viď podrobnejšie rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 30.11.2021, sp. zn. 17Co/116/2020).

27. Súd prvej inštancie tak správne dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre nesprávne vyjadrenú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V dôsledku toho správne súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti prevyšujúcej istinu.

28. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutom výroku III. a v závislom výroku IV. o trovách konania ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko bola žalovaná plne úspešná v odvolacom konaní, prináležal by jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanej však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli. Preto odvolací súd žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyselne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).